

Έτριψα τις παλάμες μου πάνω στα μπούτια μου και ξανάρχισα. 1,1,2, προσεκτικά ένα-ένα τα νούμερα. Μετά σήκωσα το κεφάλι μου για να σκεφτώ τη σειρά των λέξεων που θα χρησιμοποιούσα για να κάνω την καταγγελία. Η πλάτη μου κοκάλωσε σαν να με είχε χτυπήσει ένα εκατομμύριο βολτ ηλεκτρισμού. Διέκρινα στη γυάλινη πόρτα της βεράντας τον άντρα που είχα δει όταν είχα ξυπνήσει, που ήταν γεμάτος αίματα. Η γραμμή καλούσε. Γύρισα και κοίταξα τη μητέρα. Ξαφνικά συνειδητοποίησα τι θα έβλεπε η αστυνομία. Μία νεκρή γυναίκα με τον λαιμό της κομμένο, ξαπλωμένη σε μία λίμνη αίματος, δίπλα στον γιο της ο οποίος γονατιστός και καλυμμένος με αίμα κρατούσε το τηλέφωνο με κενό βλέμμα.

«Αστυνομία Ιν-τσον. Πώς μπορώ να σας βοηθήσω...;»

Έκλεισα το τηλέφωνο. Τι θα τους έλεγα; Ότι ξύπνησα, η μητέρα μου ήταν νεκρή, ότι φαινόταν πως κάποιος εισβολέας την είχε σκοτώσει, ότι για κάποιο λόγο και το δωμάτιό μου και το σώμα μου ήταν καλυμμένα με αίμα, αλλά, σας παρακαλώ, πιστέψτε με όταν σας λέω ότι δεν το έκανα εγώ; Θα με πίστευαν; Η φωνή μέσα στο κεφάλι μου είπε, *γιατί δεν λες ότι έκοψε η ίδια τον λαιμό της;*

Για να καταφέρω να αποδείξω ότι υπήρχε εισβολέας θα έπρεπε να υπήρχαν τουλάχιστον ένα από τα δύο πράγματα: ο ίδιος ο εισβολέας ή το πτώμα του. Τα μόνα ίχνη του ήταν στις σκάλες και στο πλατύσκαλο. Εάν είχε τραυματιστεί κατά τη διάρκεια της πάλης μαζί μου θα έπρεπε να βρίσκεται ακόμη κάπου στο διαμέρισμα. Ή εάν είχε κρυφτεί και είχε πεθάνει κατά τη διάρκεια της νύχτας, το πτώμα του θα ήταν εδώ. Τότε όλα θα είχαν μια εξήγηση: γιατί ήμουν καλυμμένος με αίμα, γιατί υπήρχε τόσο πολύ αίμα στο πλατύσκαλο και στο σαλόνι, γιατί δεν μπορούσα να θυμηθώ τι συνέβη μετά τα μεσάνυχτα και όλα τα υπόλοιπα.

Έβαλα το τηλέφωνο πίσω στη θέση του. Η καρδιά μου χτυπούσε δυνατά. Οι σκέψεις μου άρχισαν να καλπάζουν. Τα χέρια μου και τα πόδια μου τινάχτηκαν. Το νευρικό μου σύστημα άρχισε να δουλεύει ξανά. Σκέφτηκα όλες τις πιθανές κρυψώνες που υπήρχαν στο διαμέρισμα. Έπρεπε να ήταν κάπου ζεστά όπου είχε ξαπλώσει κρυμμένος ώστε να μην μπορεί να βρεθεί εύκολα. Υπήρχαν τουλάχιστον δέκα σημεία που ικανοποιούσαν αυτά τα κριτήρια.

Σηκώθηκα πάνω και περπάτησα στις μύτες των ποδιών μου προς την πόρτα του δωματίου της μητέρας κρατώντας την αναπνοή μου. Προετοιμάζοντας τον εαυτό μου γύρισα το χερούλι, άνοιξα την πόρτα κλοτσώντας την και μπήκα μέσα.

Το δωμάτιο ήταν ανέγγιχτο. Δεν φαινόταν τίποτε το περίεργο: Δεν υπήρχε αίμα, δεν υπήρχαν ίχνη παπουτσιών, καμία ένδειξη πάλης. Οι διπλές κουρτίνες που κρέμονταν στη γυάλινη μπαλκονόπορτα ήταν κλειστές. Το κρεβάτι δεν έμοιαζε ξέστρωτο. Τα μαξιλάρια ήταν τοποθετημένα προσεκτικά πάνω στο κεφαλάρι του κρεβατιού και η λευκή μάλλινη κουβέρτα ήταν στρωμένη και ίσια. Η λάμπα και το ρολόι ήταν στη θέση τους στο κομοδίνο δίπλα στο κρεβάτι και τα τετράγωνα μαξιλάρια στέκονταν κομψά πάνω στον καναπέ δίπλα στο πόδι του κρεβατιού. Το δωμάτιο ήταν τακτοποιημένο, αφού φαινόταν ότι η μητέρα το είχε συγυρίσει αφού είχε σηκωθεί.

Το μόνο που ήταν ατακτοποιημένο ήταν το μέρος απέναντι από το κρεβάτι της. Ένα σιλό ήταν στην άκρη του γραφείου σε σχήμα πιάνου, και

η ψηλή δερμάτινη καρέκλα είχε τραβηχτεί προς τα πίσω. Μια καφέ κουβέρτα για τα γόνατα, διπλωμένη με προσοχή, ήταν στο πάτωμα από κάτω, σαν να είχε γλιστρήσει από το χέρι της καρέκλας.

Πήδηξα πάνω από το κρεβάτι και άνοιξα διάπλατα τις κουρτίνες. Τίποτα. Κανείς δεν υπήρχε πίσω από αυτές ή έξω στη βεράντα. Άνοιξα όλες τις ντουλάπες. Η πρώτη είχε μαξιλάρια και κουρτίνες, η μεσαία είχε αρκετά σεντόνια και κουβέρτες για τις ανάγκες τουλάχιστον δέκα ομάδων μαθητών σε σχολικό ταξίδι, και στην τρίτη υπήρχαν κουτιά που περιείχαν μικροπράγματα. Άνοιξα την πόρτα του δωματίου στο οποίο η μητέρα κρεμούσε τα ρούχα της και άναψα το φως. Ήταν όλα στη θέση τους, όπως όταν μπήκα στην κρεβατοκάμαρα. Το εμμονικά καθαρό λευκό μαρμάρινο πάτωμα γυάλιζε σαν παγοδρόμιο, η εμμονικά τακτοποιημένη τουαλέτα είχε βαζάκια και σωληνάρια οργανωμένα σε μία σειρά, τα εμμονικά οργανωμένα συρτάρια είχαν ρούχα τοποθετημένα με ακρίβεια το ένα πάνω στο άλλο, και η εμμονικά οργανωμένη ντουλάπα είχε ρούχα που με πολύ κόπο ήταν χωρισμένα κατά εποχή και το καθένα ήταν μέσα στη σακούλα του. Δεν υπήρχε ίχνος διαρρήκτη. Το μπάνιο ήταν το ίδιο. Το πάτωμα ήταν στεγνό και πεντακάθαρο και το ελαφρό άρωμα του σαμπουάν αρωμάτιζε τον φρέσκο αέρα.

Άνοιξα την πόρτα του γραφείου στο οποίο υπήρχαν κάποια από τα υπάρχοντα του πατέρα και τα βιβλία της μητέρας. Ήταν ίδιο όπως πάντα. Άνοιξα την πόρτα του γραφείου που έβλεπε στο σαλόνι, βγήκα και αφού πέρασα μπροστά από τις σκάλες μπήκα στην κουζίνα. Κι εκεί ήταν όλα καθαρά. Κανένα ίχνος ή αίμα. Το αίμα ήταν μόνο γύρω από το σώμα της μητέρας. Εάν είχε σκοτωθεί εκεί, τα πάντα τριγύρω έπρεπε να είχαν πιτσιλιστεί με αίμα, το πάτωμα του σαλονιού, το πάτωμα της κουζίνας, η νησίδα της κουζίνας, το τραπέζι, ο νεροχύτης και τα ντουλάπια, όπως στο πλατύσκαλο, όπου θα μπορούσε να πει κανείς ότι κάτι είχε συμβεί εκεί μόνο με μια ματιά.

Κοίταξα έναν-έναν τους υπόλοιπους χώρους: τη βεράντα πίσω από την κουζίνα, το μπάνιο δίπλα στην εξώπορτα και την κρεβατοκάμαρα του Χε-τζιν. Όλα έδειχναν φυσιολογικά. Καθώς έβγαινα από το δωμάτιό του, κοίταξα μια τελευταία φορά με διαφορετικό μάτι το κρεβάτι του, την τηλεόραση, την ντουλάπα, το γραφείο και τα ρούχα γυμναστικής που κρέμονταν από την καρέκλα του.

Ο Χε-τζιν, ακόμα κι αν έβγαινε έξω για να συναντήσει κάποιον από την κινηματογραφική εταιρεία ή για να πιει με τους φίλους του από το σχολείο ή τη μέρα που έκανε την επιμέλεια των ταινιών, ερχόταν σπίτι για να κοιμηθεί, παρόλο που η μητέρα δεν επέμενε σε αυτό. Χθες τη νύχτα όμως, από όλες τις νύχτες, είχε κοιμηθεί έξω. Μετά με είχε πάρει τηλέφωνο γύρω στην ώρα που συνήθως ξυπνούσα για να ρωτήσει εάν όλα ήταν εντάξει. Λες και ήξερε ότι κάτι συνέβαινε. Για να με δελεάσει να πάω κάτω ίσως.

Ένα σενάριο γράφτηκε αμέσως στο μυαλό μου.

Ο Χε-τζιν έρχεται σπίτι αφού αποκοιμηθώ μετά την κρίση. Για κάποιον άγνωστο λόγο επιτίθεται στη μητέρα. Εκείνη ξεφεύγει, αλλά αυτός την προφταίνει και τη σκοτώνει. Έρχεται πάνω, αφήνοντας ίχνη και αίμα παντού και με καλύπτει με αίμα για να με παγιδεύσει για το έγκλημα. Μετά βγαίνει άνετος από το διαμέρισμα.

Απομακρύνθηκα γρήγορα από αυτή τη σκέψη. Καθώς έκλεινα την πόρτα του δωματίου του, το έβαλα στο μυαλό μου για τα καλά. Αυτό δεν ήταν σενάριο, ήταν τρελή σκέψη. Γνώριζα καλά τον Χε-τζιν. Μέναμε μαζί για δέκα χρόνια και πίστευα ότι τον ήξερα μετά από τόσο καιρό. Αντιθέτως, ήταν πιο πιθανό να τον σκότωνε η μητέρα παρά ο Χε-τζιν εκείνη. Τέτοιος άνθρωπος ήταν ο Κιμ Χε-τζιν. Το πιο επαναστατικό πράγμα που είχε κάνει σε ολόκληρη τη ζωή του ήταν να πάει και να δει μια ταινία ακατάλληλη για ανηλίκους πριν αποφοιτήσει από το γυμνάσιο. Ακόμα και τότε όμως είχε ζητήσει από τη μητέρα να πάει μαζί του ως κηδεμόνας και κάλεσε κι εμένα επίσης.

Τράβηξα και άνοιξα τη μεσόπορτα προς την εξώπορτα του διαμερίσματος. Τέσσερα ζευγάρια παπουτσιών ήταν στη σειρά: Οι παντόφλες της μητέρας, οι παντόφλες του Χε-τζιν, τα λευκά αθλητικά παπούτσια της μητέρας, και τα δικά μου βρεγμένα και λασπωμένα μαύρα αθλητικά παπούτσια για το τρέξιμο. Ποτέ δεν άφηνα εκείνα τα παπούτσια δίπλα στην εξώπορτα. Τα έκρυβα στην οροφή του μπάνιου μου και τα έβγαζα μόνο όταν πήγαινα έξω από την πόρτα προς την ταράτσα. Εάν είχα έρθει σπίτι από την ταράτσα, όπως έκανα συνήθως, δεν υπήρχε λόγος να βρίσκονται εδώ. Έτσι, αυτή είναι η πρώτη απόδειξη ότι είχα μπει από την εξώπορτα χθες τη νύχτα.

Το παράξενο ήταν ότι τα παπούτσια της μητέρας ήταν επίσης βρεγμένα. Όχι απλώς νωπά, μουσκεμένα. Προσπάθησα να θυμηθώ τι είχε συμβεί όταν γύρισα στο σπίτι χθες το βράδυ μετά το πάρτι. Όταν προσπαθούσα να ξεκλειδώσω την πόρτα, η μητέρα είχε έρθει φορώντας εκείνα τα παπούτσια. Ήταν βρεγμένα; Δεν μπορούσα να θυμηθώ, αλλά από ό,τι ήξερα η μητέρα δεν θα έβαζε ποτέ τα πόδια της μέσα σε βρεγμένα παπούτσια. Αυτό σήμαινε ότι είχε βγει έξω ξανά αργότερα. Δεν θα είχε πάρει το αυτοκίνητό της. Θα πρέπει να είχε τρέξει μέσα στη βροχή, όπως είχα κάνει και εγώ. Ήταν ο μόνος τρόπος που τα παπούτσια της θα μπορούσαν να είναι τόσο βρεγμένα.

Έκλεισα τη μεσόπορτα και γύρισα προς την άλλη μεριά. Πήρε το μάτι μου ένα μπουφάν Gore-Tex και ένα γιλέκο με επένδυση πεταμένο στη γωνία. Αυτά ήταν τα ρούχα που φορούσα χθες τη νύχτα πάνω από το πουλόβερ μου. Αυτό ήταν ένα μυστήριο όπως και τα βρεγμένα παπούτσια της μητέρας. Για ποιο λόγο βρίσκονταν εδώ; Προσπάθησα να βάλω τα πράγματα σε μια σειρά, για να καταλάβω τι είχε συμβεί.

Είχα τρέξει από την εξώπορτα με το που άκουσα τη στριγκλιά της μητέρας. Τη βρήκα πεσμένη σε μία λίμνη αίματος μπροστά από την κουζίνα, έβγαλα το βρεγμένο μου μπουφάν και γιλέκο, τα τοποθέτησα προσεκτικά στη μεσόπορτα, και μετά ήρθα μέσα... Αυτό δεν έστεκε. Αυτό ήταν το πιο τρελό από όλα τα πράγματα που δεν είχαν λογική από τη στιγμή που άνοιξα τα μάτια μου το πρωί.

Σκύβοντας, σήκωσα το μπουφάν και το γιλέκο μου. Τότε ήταν που άκουσα από κάπου το τραγούδι «Hakuna Matata» από το *Lion King*. Από ό,τι ήξερα, η μητέρα τώρα τελευταία είχε αλλάξει τον ήχο του κινητού της. Ακουγόταν σαν να ερχόταν από κάπου κοντά στον καναπέ του σαλονιού.

Έτρεξα μέσα στο σαλόνι με το μπουφάν και το γιλέκο ακόμη στα χέρια μου. Χωρίς να χρειαστεί να ψάξω, είδα αμέσως το τηλέφωνό της. Ήταν στην άκρη του τραπεζιού του σαλονιού και δεν είχα μπορέσει να το δω όταν πήρα

τηλέφωνο την αστυνομία. Συνήθως το άφηνε εκεί. Ένα απρόσμενο όνομα ήταν σωσμένο στην οθόνη.

Χιε-γουόν.

Γιατί έπαιρνε τηλέφωνο η θεία τόσο νωρίς το πρωί; Χτύπησε έξι φορές και έπειτα σταμάτησε. Αμέσως μετά, το ασύρματο άρχισε να χτυπάει. Η θεία ήταν πάλι. Το ρολόι πάνω στην οθόνη του τηλεφώνου έδειχνε 6:54. Ο Χε-τζιν και η θεία είχαν κάνει το ίδιο πράγμα με διαφορά μιάμισης ώρας. Μία ερώτηση προέκυψε φυσικά. Είχε καλέσει και τη θεία χθες τη νύχτα η μητέρα μου;

Για να βρω την απάντηση, σήκωσα το τηλέφωνο της μητέρας. Δεν ήταν και τόσο δύσκολο να ξεκλειδώσω την οθόνη. Ήξερα τόσα για εκείνη όσα εκείνη για εμένα. Σύμφωνα με τη λίστα των τηλεφωνημάτων, είχε πάρει τηλέφωνο τον Χε-τζιν στη 1:30 το πρωί, αλλά δεν είχαν μιλήσει. Είχε καλέσει τη θεία στη 1:31 το πρωί και είχαν μιλήσει για τρία περίπου λεπτά. Έτσι, τουλάχιστον, πρέπει να ήταν ζωντανή μέχρι τη 1:34 το πρωί.

Γύρισα τη μνήμη μου στη χθεσινή νύχτα. Στο σημείο όπου η μνήμη μου είχε τη μεγαλύτερη διαύγεια. Το τελευταίο που θυμόμουν ήταν ότι τα μεσάνυχτα ήμουν στη διάβαση πεζών δίπλα στο θαλάσσιο τείχος όπου είχα δει τη γυναίκα να κατεβαίνει από το τελευταίο λεωφορείο που πήγαινε στο Αν-σαν. Αυτή η διάβαση ήταν περίπου δυο χιλιόμετρα από το σπίτι μας. Θα μου είχε πάρει περίπου είκοσι λεπτά εάν είχα περπατήσει, δεκαπέντε λεπτά αν συνδυάζα τρέξιμο και περπάτημα, και δέκα λεπτά εάν έτρεχα σε όλη τη διαδρομή. Αν είχα τρέξει μέχρι το σπίτι, όπως μου έλεγε η μνήμη μου, θα είχα μπει στο κτίριό μας γύρω στις δώδεκα και δέκα. Συμπεριλαμβανομένης της ώρας που θα μου έπαιρνε να ανέβω τρέχοντας τα σκαλιά, θα ήμουν στην εξώπορτα του διαμερίσματος μέχρι τις δώδεκα και τέταρτο. Ακόμα κι αν είχα ανέβει τα σκαλιά περπατώντας, παρόλο που δεν θυμόμουν να είχα κάνει κάτι τέτοιο, δεν θα ήταν μετά τις δωδεκάμισι τη νύχτα.

Έτσι είχα μπει στο σαλόνι γύρω στις δωδεκάμισι, και η μητέρα είχε πεθάνει μετά τη 1:34 π.μ. ανάμεσα στο σαλόνι και την κουζίνα.

Το μυαλό μου ήταν μπερδεμένο. Αισθάνθηκα σαν να είχα μπλέξει σε ένα περίεργο παιχνίδι. Η ώρα που δεν ταίριαζε και η αντικρουόμενη κατάσταση δεν με άφηναν να υποθέσω περισσότερα. Ο εισβολέας εξαφανίστηκε από τις εικασίες μου. Ίσως είχα από την αρχή ξεχάσει κάτι. Κάτι σημαντικό που δεν το έβλεπα. Κάτι θα τα έδενε όλα μαζί.